

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 3.7.2012 r.
COM(2012) 350 final

2012/0168 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniająca dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych,
wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego
inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji
depozytariusza, polityki wynagrodzeń i sankcji**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2012) 185 final}

{SWD(2012) 186 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Kontekst ogólny

Od czasu przyjęcia dyrektywy w sprawie UCITS w 1985 r. przepisy tej dyrektywy dotyczące depozytariuszy pozostały niezmienione: składa się na nie szereg zasad ogólnych określających obowiązki depozytariuszy. Główna zasada dotycząca UCITS głosi, że wszystkie aktywa funduszu UCITS muszą zostać powierzone depozytariuszowi. Depozytariusz ten, zgodnie z przepisami prawa krajowego, ponosi odpowiedzialność za straty poniesione wskutek niewykonania swoich obowiązków. Dyrektywa w sprawie UCITS, poza stosowaniem standardu odpowiedzialności za winę nieumyślną, odnosi się do przepisów prawa krajowego pod względem dokładnego nakreślenia granic tych obowiązków. Odniesienie to pozostawia stosunkowo dużo miejsca na rozbieżne interpretacje co do zakresu obowiązków depozytariusza oraz odpowiedzialności za zaniedbania w ich wykonywaniu. W efekcie w Unii Europejskiej rozwinęły się rozmaite podejścia, prowadząc do sytuacji, w której inwestorzy UCITS mają do czynienia z nierównym poziomem ochrony w różnych jurysdykcjach.

Potencjalne skutki rozbieżności między poszczególnymi państwami w zakresie standardów odpowiedzialności wysunęły się na pierwszy plan w następstwie upadku Lehman Brothers¹ oraz afery Madoffa. Skutki afery Madoffa okazały się szczególnie dotkliwe w niektórych państwach członkowskich UE. W jednym przypadku fundusz działający na rzecz Madoffa jako fundusz powiązany stracił około 1,4 mld euro. Duża skala afery Madoffa pozostawała w znacznej mierze niezauważona przez długi czas, ponieważ depozytariusz dokonał przekazania zadań w zakresie utrzymywania aktywów podmiotowi zarządzanemu przez Bernarda Madoffa – amerykańskiemu biuru maklerskiemu „Bernard Madoff Investment Securities”. Równocześnie Bernard Madoff był także zarządzającym oraz maklerem odpowiedzialnym za zakup instrumentów finansowych w imieniu funduszu. Sprawa Madoffa zwróciła uwagę na kilka ważnych problemów w odniesieniu do funduszy UCITS. Po pierwsze, powstaje w związku z tym pytanie o dokładne warunki, zgodnie z którymi depozytariusz działający w imieniu funduszu UCITS może przekazać subpowiernikowi zadanie przechowywania aktywów. Obecna dyrektywa w sprawie UCITS nie zawiera uregulowań dotyczących dokładnych warunków, zgodnie z którymi zadanie utrzymywania aktywów można przekazać innemu podmiotowi.

Sprawa Madoffa zwraca również uwagę na problem konfliktu interesów. Mówiąc dokładniej, chodzi o to, w jakim stopniu zarządzający funduszem inwestycyjnym może należeć do tej samej grupy kapitałowej co subpowiernik, któremu przekazano zadania związane z utrzymywaniem aktywów. Czy rzeczywiście można oczekiwać, że zarządzający funduszem zawsze będzie postępował w sposób sprzyjający ochronie interesów inwestorów funduszu w sytuacji, gdy zarządzający jest również subpowiernikiem aktywów, w które inwestorzy ci inwestują? W odniesieniu do konfliktu interesów mogącego powstać w związku z kwestią

¹ Jednym ze skutków kryzysu finansowego było bankructwo Lehman Brothers International Europe – brytyjskiej spółki Lehman Brothers, która upadła w 2008 r. Podmiotowi temu powierzono wykonywanie zadań subpowiernika w stosunku do aktywów niektórych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania (wprawdzie nie były to fundusze UCITS, jednak ich model regulacyjny był podobny do modelu UCITS pod względem zasad dotyczących depozytariusza).

niezależności depozytariusza, dyrektywa w sprawie UCITS ogranicza się do sformułowania ogólnej zasady, zgodnie z którą spółka nie może zarządzać funduszem UCITS i jednocześnie pełnić roli jego depozytariusza. Dyrektywa w sprawie UCITS nie zawiera przepisów dotyczących konfliktu interesów, jaki może pojawić się w przypadku, gdy funkcja zarządzająca oraz funkcje depozytariusza zostają przekazane jednej i tej samej osobie trzeciej.

I wreszcie, sprawa Madoffa ujawniła także ogólną niepewność ram prawnych UCITS, szczególnie w odniesieniu do odpowiedzialności głównego powiernika w przypadku przekazania zadań subpowiernikowi. W sytuacji braku ściśle określonych zasad w odnośnej dyrektywie w sprawie UCITS, problem odpowiedzialności w przypadku przekazania zadań jest rozstrzygany odmiennie w poszczególnych państwach członkowskich.

Sprawa Madoffa wydobyła na pierwszy plan ważne wydarzenie w sferze UCITS: podczas gdy przepisy dyrektywy w sprawie UCITS dotyczące depozytariuszy pozostały niezmienione, zmieniło się otoczenie inwestycyjne UCITS. Obecnie UCITS mają możliwość inwestowania w szerszą gamę aktywów finansowych, które mogą być bardziej złożone, a ponadto mogą być emitowane i utrzymywane poza UE (na przykład na rynkach wschodzących); portfele funduszy w coraz większym stopniu różnicują się i nabierają charakteru międzynarodowego.

W efekcie coraz powszechniejsze staje się utrzymywanie aktywów w ramach umów z subpowiernikami w celu dostosowania się do strategii inwestycyjnych funduszy. Sprawa Madoffa pokazała, że ryzyko związane z korzystaniem z przekazywania zadań w ramach sieci subpowierników nie zawsze jest nieistotne. Do utraty aktywów może dojść na szczeblu subpowiernika, co może być spowodowane nadużyciem lub zaniedbaniem popełnionym przez subpowiernika lub jego upadłością. Obecne ramy prawne dotyczące UCITS nie wskazują jasno, jakie obowiązki ma depozytariusz przy wyborze i nadzorowaniu subpowiernika. W efekcie istnieje niepewność prawa co do zakresu, w jakim depozytariusz odpowiada za straty powstałe na szczeblu subpowiernika.

Należy zauważyć, że w dniu 12 lipca 2010 r. Komisja zaproponowała rozszerzenie systemów rekompensat dla inwestorów tak, aby objęły one inwestorów UCITS. Celem zmian w dyrektywie 97/9/WE było uwzględnienie sytuacji, w których depozytariusz jest odpowiedzialny za utratę aktywów UCITS, ale nie jest w stanie pokryć swoich zobowiązań. Powinno to dodatkowo zwiększyć ochronę inwestorów UCITS. Na tym etapie wniosek ten nie został jednak przyjęty przez Radę i podlega dalszym negocjacjom.

Kryzys finansowy również pokazał, że same systemy wynagrodzeń i zachęt powszechnie stosowane w instytucjach finansowych przyczyniały się do pogorszenia skutków i skali kryzysu. Polityka wynagrodzeń przyczyniała się do podejmowania decyzji o krótkim horyzoncie czasowym i tworzyła zachęty do podejmowania nadmiernego ryzyka.

Wreszcie, analiza krajowych systemów sankcji przeprowadzona przez Komisję wraz z komitetami skupiającymi organy nadzoru (obecnie przekształconymi w europejskie urzędy nadzoru) ukazała szereg rozbieżności i słabości, które mogą mieć niekorzystne skutki dla właściwego stosowania ustawodawstwa unijnego, skuteczności nadzoru finansowego, a ostatecznie dla konkurencji, stabilności i integralności rynków finansowych oraz ochrony konsumentów. W swoim komunikacie z dnia 9 grudnia 2010 r. „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych”² Komisja zaproponowała zatem ustalenie minimalnych wspólnych standardów na szczeblu europejskim w odniesieniu do niektórych kluczowych

² COM(2010) 716 wersja ostateczna.

zagadnień w celu wspierania konwergencji i wzmocnienia krajowych systemów sankcji. Komisja uwzględniła takie wspólne zasady, dostosowane do specyfiki danego sektora, we wszystkich swoich ostatnich wnioskach dotyczących przeglądu unijnego ustawodawstwa sektorowego (czwarta dyrektywa w zakresie wymogów kapitałowych, dyrektywa w sprawie rynków instrumentów finansowych, dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku, dyrektywa w sprawie przejrzystości). Rozszerzenie tych prac na ramy prawne dotyczące UCITS jest naturalnym dodatkowym krokiem w tym procesie.

Niniejszy wniosek stanowi element większego pakietu ustawodawczego mającego na celu odbudowę zaufania konsumentów do rynków finansowych. W skład tego pakietu wchodzi jeszcze dwa inne dokumenty. Pierwszy z nich to poważnie zmodyfikowana wersja dyrektywy 2002/92/WE w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, która ma zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentom nabywającym produkty ubezpieczeniowe. Ostatni element pakietu ma na celu zwiększenie przejrzystości rynku inwestycyjnego dla inwestorów detalicznych (wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje na temat produktów inwestycyjnych).

1.2. Wyniki konsultacji z zainteresowanymi stronami oraz ocena skutków

1.2.1. Konsultacje z zainteresowanymi stronami

W dniu 3 lipca 2009 r. Komisja rozpoczęła konsultacje w sprawie depozytariuszy UCITS, w następstwie których w listopadzie tego samego roku sformułowane zostały informacje zwrotne³. Wyniki konsultacji, uzupełnione przez EUNGiPW informacjami technicznymi, zostały w należyty sposób uwzględnione w sprawozdaniu z oceny skutków.

W dniu 9 grudnia 2010 r. służby Komisji rozpoczęły drugą turę konsultacji społecznych w sprawie funkcji depozytariusza UCITS oraz wynagrodzenia zarządzających; konsultacje zakończyły się dnia 31 stycznia 2011 r. Otrzymano łącznie 58 odpowiedzi, z których większość zawierała szerokie poparcie dla inicjatywy dokonania przeglądu, szczególnie w odniesieniu do wyjaśnienia funkcji depozytariusza oraz uproszczenia otoczenia regulacyjnego w wyniku proponowanego dostosowania do dyrektywy dotyczącej zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi⁴. Respondenci zajęli jednak bardziej krytyczne stanowisko w sprawie odpowiedzialności depozytariusza⁵. Informacje zwrotne z obu tur konsultacji są dostępne w załączniku 2 do tej oceny skutków.

Jeżeli chodzi o problem sankcji administracyjnych, sprawozdanie to uwzględnia odpowiedzi na kwestionariusz *ad hoc* przygotowany przez służby Komisji i przesłany do Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych oraz do EUNGiPW. Podsumowanie odpowiedzi państw członkowskich na pytania kwestionariusza przedstawiono w postaci załącznika 7 do oceny skutków.

³ Dostępna pod adresem:

http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/docs/2009/ucits/feedback_statement_en.pdf

⁴ Kategorie respondentów: podmioty korporacyjne i ich stowarzyszenia branżowe (46), organy publiczne państw członkowskich (11) oraz organizacje konsumenckie (1).

⁵ Wyniki dwóch tur konsultacji społecznych są dostępne, odpowiednio, pod adresami:

http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/docs/2009/ucits/consultation_paper_en.pdf; oraz http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/docs/2010/ucits/consultation_paper_en.pdf.

1.2.2. Ocena skutków

W ocenie skutków skoncentrowano się na pięciu zagadnieniach: kwalifikowalność do pełnienia roli depozytariusza, kryteria umożliwiające przekazanie zadań związanych z utrzymywaniem aktywów, odpowiedzialność za utratę utrzymywanych instrumentów finansowych, wynagrodzenia dla zarządzających UCITS oraz sankcje za naruszenia przepisów dotyczących UCITS.

Kwalifikowalność do pełnienia roli depozytariusza

Obecne ramy prawne dotyczące UCITS nie określają jasno, które instytucje kwalifikują się do pełnienia roli depozytariusza na rzecz funduszu UCITS. Zgodnie z art. 23 ust. 3 dyrektywy w sprawie UCITS państwa członkowskie mają znaczną swobodę co do kwalifikowania instytucji do pełnienia roli depozytariuszy UCITS pod warunkiem, że instytucje te spełniają warunki art. 23 ust. 2 (tzn. podlegają regulacjom ostrożnościowym i bieżącemu nadzorowi).

Doprowadziło to do powstania rozbieżnych podejść w państwach członkowskich: spośród 17 państw członkowskich wymagających, aby depozytariuszami były instytucje kredytowe, 12 nakłada szczególne wymogi kapitałowe tylko w przypadku wykonywania działalności w zakresie utrzymywania lub innych pokrewnych funkcji depozytariusza UCITS. W tych państwach członkowskich, które zezwalają na pełnienie roli depozytariusza UCITS podmiotom innym niż instytucje kredytowe, tylko 3 wymagają od depozytariuszy spełnienia dodatkowych wymogów kapitałowych.

Rozbieżności między poszczególnymi państwami w zakresie określenia podmiotów mogących pełnić rolę depozytariuszy funduszu UCITS mogą powodować znaczącą niepewność prawa i skutkować rozbieżnościami w zakresie poziomu ochrony inwestorów. Ponadto pozwolenie podmiotom niebędącym ani instytucją kredytową, ani firmą inwestycyjną na pełnienie roli depozytariusza bez zastosowania minimalnych wymogów kapitałowych powoduje znaczne ryzyko w odniesieniu do zasobów dostępnych dla tych podmiotów.

Wyloniły się trzy możliwości harmonizacji zakresu instytucji, w przypadku których uznaje się, że dają one dostateczną rękojmię do pełnienia roli depozytariusza pod względem regulacji ostrożnościowych oraz wymogów kapitałowych. W ocenie skutków stwierdza się, że zarówno instytucje kredytowe, jak i regulowane firmy inwestycyjne dają dostateczną rękojmię pod względem regulacji ostrożnościowych, wymogów kapitałowych i skutecznego nadzoru, aby pełnić rolę depozytariuszy UCITS. Inne instytucje (jak np. kancelarie prawne, notariusze) nie są uznawane za dające taką rękojmię i gdyby chciały pełnić rolę depozytariuszy UCITS, musiałyby przekształcić się w regulowane spółki inwestycyjne. Ponieważ większość depozytariuszy UCITS jest już instytucjami kredytowymi lub regulowanymi firmami inwestycyjnymi, skutki wybranego wariantu dotyczyłyby jedynie niewielkiej mniejszości nielicencjonowanych dostawców usług. Oczywiście kancelarie prawne i notariusze mogliby nadal prowadzić działalność w swoich tradycyjnych dziedzinach jako depozytariusze funduszy niebędących funduszami UCITS, na przykład małych funduszy typu *venture capital* i *private equity*, które rzadko inwestują w papiery wartościowe notowane na giełdzie.

Przekazanie zadań w zakresie utrzymywania

Zmiany w dyrektywie w sprawie UCITS wprowadzone w 2001 r. rozszerzyły zakres kwalifikowalnych aktywów UCITS, włączając doń nowe klasy aktywów⁶. W efekcie zarządzający UCITS dokonują obecnie inwestycji w znacznie większej liczbie państw i w bardziej złożone instrumenty niż w 1985 r. Ponieważ w wielu różnych państwach trzecich pojawiają się kolejne możliwości inwestowania, zwiększa się konieczność wyznaczania subpowierników w tych jurysdykcjach.

Pomimo rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych instrumentów inwestycyjnych, dyrektywa w sprawie UCITS nie określa warunków mających zastosowanie w przypadku, gdy depozytariusz przekazuje zadania w zakresie utrzymywania subpowiernikowi. Brak jasności dotyczy zarówno warunków, na których może odbywać się przekazanie zadań (np. obiektywny powód ich przekazania, poziom umiejętności w zakresie wyboru subpowiernika, intensywność bieżącego monitorowania subpowiernika), jak i warunków, zgodnie z którymi w wyjątkowych przypadkach może dojść do przekazania zadań powiernikom z państwa trzeciego, którzy nie spełniają standardów ostrożnościowych i nadzorczych.

W ocenie skutków stwierdza się, że przekazanie zadań w zakresie utrzymywania powinno być regulowane przepisami dotyczącymi należytej staranności przy wyborze i wyznaczaniu subpowiernika oraz stałego monitorowania działalności subpowiernika. W rzadkich przypadkach, kiedy strategia inwestycyjna UCITS wiąże się z inwestowaniem w instrumenty finansowe wyemitowane w państwach, w których wymaga się obowiązkowego lokalnego utrzymywania i w których nie prowadzi działalności żaden powiernik mogący spełnić powyższe wymogi w zakresie przekazywania zadań oraz standardy ostrożnościowe, należy jednak zezwolić na przekazanie zadań, o ile spełnione są rygorystyczne wymogi.

Odpowiedzialność

Zgodnie z art. 24 dyrektywy w sprawie UCITS, odpowiedzialność za utratę utrzymywanego instrumentu finansowego powstaje wyłącznie w przypadku „nieuzasadnionego niewykonania obowiązków” lub ich „niewłaściwego wykonania”. Te terminy prawne spowodowały powstanie różnych interpretacji w państwach członkowskich, a tym samym różnic w ochronie inwestorów. Niektóre państwa członkowskie stosują system „pełnej” odpowiedzialności, w ramach którego depozytariusz ma obowiązek niezwłocznego zwrotu utraconych aktywów do UCITS, natomiast inne są zdania, że utrata aktywów nie zawsze oznacza nieuzasadnione niewykonanie obowiązków po stronie depozytariusza, skutkującego odpowiedzialnością tego depozytariusza. W efekcie standard dotyczący ponoszenia odpowiedzialności nie jest jednakowy we wszystkich państwach członkowskich.

Problem odpowiedzialności ma największe znaczenie w przypadku, gdy dochodzi do przekazania zadań w zakresie utrzymywania aktywów. Zgodnie z art. 22 ust. 2, odpowiedzialności depozytariusza „*nie narusza fakt, że powierzył on osobie trzeciej wszystkie lub niektóre z aktywów będących u niego na przechowaniu*”. Dyrektywa w sprawie UCITS nie zawiera dalszych przepisów regulujących odpowiedzialność za utratę instrumentu finansowego w przypadku, gdy jego utrzymywanie przekazano osobie trzeciej. Kwestię tę reguluje jedynie ogólna zasada wyrażona w art. 22 ust. 2, która daje państwom członkowskim szeroki margines interpretacji. Przykładowo, niektóre państwa członkowskie nakładają

⁶ W tym instrumenty rynku pieniężnego, fundusze indeksowe w tym fundusze typu ETF, fundusze funduszy, instrumenty pochodne (opcje, swapy, kontrakty terminowe typu future/forward) i inne pozagiełdowe instrumenty pochodne. Zob. dyrektywa 2007/16/WE, dostępna pod adresem: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:079:0011:0019:PL:PDF>

wyłącznie obowiązek monitorowania subpowiernika, co oznacza, że depozytariusz nie zostanie pociągnięty do odpowiedzialności w przypadku utraty, jeżeli wykaże, że poprawnie wykonywał swój obowiązek w zakresie monitorowania (standard odpowiedzialności za winę nieumyślną). Z kolei inne państwa członkowskie nakładają obowiązek zwrotu aktywów bez względu na to, czy obowiązek monitorowania został naruszony. Sprawa Madoffa wykazała zasadniczą różnicę między standardami pełnej odpowiedzialności a standardami odpowiedzialności za winę nieumyślną.

W ocenie skutków stwierdza się, że standard „pełnej odpowiedzialności” zobowiązujący depozytariuszy do zwrotu instrumentów utraconych przy utrzymywaniu bez względu na winę lub zaniedbanie sprzyja zarówno zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony inwestorów, jak i osiągnięciu jednolitego standardu w całej Unii. Zgodnie z potrzebami inwestorów prywatnych, odpowiedzialność w przypadku utraty utrzymywanego instrumentu powinna opierać się na jednolitym standardzie unijnym przewidującym „pełną odpowiedzialność” za zwrot utraconych instrumentów na koszt głównego powiernika, bez możliwości uwolnienia się przez głównego powiernika od odpowiedzialności w przypadku przekazywania zadań w zakresie utrzymywania aktywów.

Wynagrodzenie

Ponieważ wynagrodzenie zarządzających UCITS przynajmniej częściowo opiera się na wynikach funduszu, istnieje bodziec do zwiększania poziomu ryzyka w portfelu funduszu w celu zwiększenia potencjalnych zysków. Wyższy stopień ryzyka naraża jednak inwestorów funduszu na potencjalnie wyższe straty niż można byłoby oczekiwać na podstawie ogłoszonego profilu ryzyka funduszu. Struktury wynagrodzeń mogą zostać wypaczone w taki sposób, że zarządzający mają udział w zrealizowanych zyskach, ale nie mają udziału w zrealizowanych stratach, co tworzy kolejne bodźce do podejmowania strategii o wyższym ryzyku. Ponadto struktury wynagrodzeń są rzadko ujawniane w dokumentach ofertowych funduszu, co sprawia, że zarządzający w dużym stopniu nie odpowiadają przed inwestorami w zakresie czynników określających wynagrodzenia osób na wyższych stanowiskach kierowniczych zgodnie z wynikami funduszu.

Przewiduje się wprowadzenie wymogu wdrożenia przez spółkę zarządzającą UCITS polityki wynagrodzeń spójnej z zasadami rozsądnego zarządzania ryzykiem funduszu UCITS oraz zgodnej z minimalnymi zasadami wynagradzania. Spółka zarządzająca UCITS miałaby również obowiązek odpowiednio szczegółowego ujawniania wysokości wynagrodzenia za dany rok obrotowy w sprawozdaniu rocznym funduszu UCITS.

Sankcje

Przeprowadzona przez Komisję analiza przepisów krajowych w sprawie sankcji za naruszenia obowiązków wynikających z dyrektywy w sprawie UCITS wykazała trzy istotne cechy: (i) różnice co do kwot sankcji finansowych (tzn. grzywien) stosowanych do tych samych kategorii naruszeń; (ii) odmienne kryteria stosowane w celu określenia kwoty sankcji administracyjnych; oraz (iii) różnice co do poziomu wykorzystywania sankcji.

Wybraną zasadą jest osiągnięcie minimalnej harmonizacji systemów sankcji w drodze sformułowania wymogu (i) minimalnego katalogu sankcji i środków administracyjnych (w tym harmonizacji dolnego pułapu maksymalnych kwot kar administracyjnych), (ii) minimalnego wykazu kryteriów nakładania sankcji, oraz (iii) wymogu, aby właściwe organy i spółki zarządzające ustanowiły mechanizmy zgłaszania przypadków naruszeń. Ten system

sankcji miały zastosowanie do katalogu naruszeń dotyczących głównych gwarancji ochrony inwestorów w dyrektywie w sprawie UCITS.

2. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

2.1. Przepisy w zakresie obowiązków depozytariuszy

W odniesieniu do zasadniczych obowiązków depozytariusza w zakresie przechowywania i nadzoru, w projekcie proponuje się zmianę art. 22 dyrektywy w sprawie UCITS w określony niżej sposób:

W art. 22 ust. 1 wskazuje się, że dla każdego funduszu UCITS powinien zostać wyznaczony jeden depozytariusz. Celem tego przepisu jest zagwarantowanie zasady, zgodnie z którą jeden fundusz nie może mieć kilku depozytariuszy.

W art. 22 ust. 2 proponuje się sprecyzować, że wyznaczenie depozytariusza powinno być potwierdzone pisemną umową.

W art. 22 ust. 3 przedstawiono jednolity wykaz obowiązków dozorczych depozytariuszy UCITS ustanowionych jako fundusze kontraktowe oraz UCITS ustanowionych w formie spółki. Obowiązki te obejmują sprawdzanie zgodności z odnośnymi przepisami przy sprzedaży, emisji, odkupie, umorzeniu i unieważnieniu akcji UCITS; sprawdzanie, czy wynagrodzenie jest doń odprowadzane w zwyczajowych terminach; sprawdzanie, czy dochody spółki inwestycyjnej są zgodne z prawem i jej dokumentami założycielskimi, zapewnianie obliczania wartości jednostek UCITS zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi i regulaminem funduszu, a także wykonywanie instrukcji członków kadry kierowniczej lub spółki inwestycyjnej.

W art. 22 ust. 4 zawarto szczegółowe przepisy dotyczące monitorowania przepływu środków pieniężnych. Intencją tego ustępu jest wyposażenie depozytariusza w możliwość wglądu we wszystkie aktywa UCITS, w tym środki pieniężne. Na mocy tego ustępu gwarantuje się także brak możliwości otwarcia rachunku gotówkowego powiązanego z transakcjami funduszy bez wiedzy depozytariusza w celu zapobieżenia możliwości dokonywania nielegalnych przelewów pieniężnych. W ustępie tym wprowadza się także wymóg rozdzielności, dzięki któremu instrumenty finansowe w księdze depozytariusza przechowywane dla UCITS mogą być odróżnione od aktywów własnych depozytariusza i mogą w dowolnym momencie zostać zidentyfikowane jako należące do danego UCITS; wymóg ten ma na celu zapewnienie dodatkowego poziomu ochrony inwestorów w razie niewywiązywania się depozytariusza ze swoich obowiązków.

W art. 22 ust. 5 wprowadza się rozróżnienie między (1) obowiązkami w zakresie utrzymywania, odnoszącymi się do instrumentów finansowych, które mogą być utrzymywane przez depozytariusza, oraz (2) obowiązkami w zakresie weryfikowania tytułu własności, odnoszącymi się do innych typów aktywów. Nie jest konieczne odniesienie do utrzymywania aktywów fizycznych takich jak nieruchomości czy towary, ponieważ aktywa takie nie kwalifikują się obecnie do włączania ich do portfela UCITS.

Nowy art. 25 ust. 2 zawiera szereg zwyczajowych przepisów odnoszących się do sposobu postępowania, unikania konfliktu interesów i zarządzania takimi konfliktami.

W tym kontekście art. 26b wprowadza nowe środki wykonawcze określające szczegółowe warunki wykonywania funkcji depozytariusza związanych z monitorowaniem oraz utrzymywaniem, w tym (i) rodzaj instrumentów finansowych, które powinny zostać objęte zakresem obowiązków depozytariusza związanych z utrzymywaniem; (ii) warunki wykonywania przez depozytariusza obowiązków związanych z utrzymywaniem instrumentów finansowych zarejestrowanych w centralnym depozycie papierów wartościowych; oraz (iii) warunki monitorowania przez depozytariusza instrumentów finansowych wyemitowanych w formie imiennej i zarejestrowanych u emitenta lub rejestratora.

2.2. Przepisy w zakresie przekazywania obowiązków

W art. 22 ust. 7 określa się warunki, zgodnie z którymi obowiązki depozytariusza w zakresie przechowywania mogą zostać przekazane subpowiernikowi. Zasadniczo warunki i wymogi, zgodnie z którymi depozytariusz UCITS może powierzyć osobie trzeciej swoje obowiązki w zakresie przechowywania, zostają dostosowane do obowiązków mających zastosowanie na mocy dyrektywy dotyczącej zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.

W art. 26b przekazuje się Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, które będą zawierać dokładniejsze określenie początkowych i bieżących obowiązków depozytariusza w zakresie dochowywania należytej staranności, w tym tych dotyczących wyboru i wyznaczenia subpowiernika.

2.3. Przepisy w zakresie kwalifikowalności do pełnienia roli powiernika UCITS

Ze względu na odmienne krajowe kryteria kwalifikowalności stosowane obecnie w odniesieniu do działalności depozytariuszy, w projekcie proponuje się zmianę art. 23 ust. 2, ustanawiając wyczerpujący wykaz podmiotów uprawnionych do pełnienia roli depozytariuszy. Wybraną zasadą jest zezwolenie jedynie instytucjom kredytowym oraz firmom inwestycyjnym na pełnienie roli depozytariuszy UCITS. W art. 23 zawarto przepisy przejściowe odnoszące się do UCITS, które wyznaczyły na depozytariuszy podmioty niemogące już pełnić tej roli.

2.4. Przepisy w zakresie odpowiedzialności

Celem art. 24 ust. 1 jest wyjaśnienie odpowiedzialności depozytariusza UCITS w przypadku utraty utrzymywanego instrumentu finansowego. Zgodnie z tym ustępem w przypadku, gdy utrzymywany instrument finansowy zostaje utracony, depozytariusz UCITS ma obowiązek zwrócić instrument finansowy identycznego rodzaju lub o odpowiadającej kwocie do UCITS. Nie przewiduje się dalszej możliwości uwolnienia się od odpowiedzialności w przypadku utraty aktywów z wyjątkiem przypadków, gdy depozytariusz jest w stanie udowodnić, że utrata nastąpiła w wyniku „wydarzenia zewnętrznego pozostającego poza jego uzasadnioną kontrolą”. Ponadto jasno określa się, że w przypadku utraconych aktywów depozytariusz UCITS ma ogólny obowiązek „niezwłocznie” zwrócić do UCITS instrumenty finansowe identycznego rodzaju lub o odpowiadającej kwocie.

Artykuł 26b przewiduje odnośne środki wykonawcze w celu wyjaśnienia niektórych aspektów technicznych, na przykład określenia okoliczności, w których utrzymywany instrument może zostać uznany za utracony.

Artykuł 24 ust. 2 zawiera przepis, zgodnie z którym na odpowiedzialność depozytariusza nie wpływa fakt powierzenia przezeń osobie trzeciej całości lub części swoich zadań związanych z utrzymywaniem. W efekcie depozytariusz ma obowiązek zwrotu utrzymywanych

instrumentów, które ulegają utracie, nawet jeżeli utrata nastąpiła po stronie subpowiernika. Jak wspomniano wyżej, nie przewiduje się dalszej możliwości uwolnienia się od odpowiedzialności (publicznoprawnej lub umownej) w przypadku utraty aktywów przez subpowiernika.

W przeciwieństwie do art. 21 ust. 12 dyrektywy dotyczącej zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, art. 24 ust. 2 przewiduje zatem odpowiedzialność depozytariusza za zwrot instrumentu, również w przypadku przekazania zadań, bez możliwości uwolnienia się od odpowiedzialności na mocy umowy. Takie wzmocnienie odpowiedzialności w przypadku przekazania zadań związanych z utrzymywaniem wydaje się uzasadnione ze względu na bardzo dużą bazę inwestorów oraz detaliczny charakter posiadaczy jednostek UCITS. Wprowadzenie systemu przewidującego dla depozytariusza taką samą możliwość uwolnienia się od odpowiedzialności na podstawie umowy, jak to jest dopuszczone na mocy dyrektywy dotyczącej zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, nie jest uznawane za całkowicie właściwe. Analogicznie, przewidzenie możliwości uwolnienia się depozytariusza od odpowiedzialności w przypadku, gdy aktywa zostają przekazane do subpowiernika niespełniającego kryteriów przekazania zadań, również nie byłoby właściwe.

2.5. Dochodzenie roszczeń

Artykuł 24 ust. 5 dotyczy dochodzenia roszczeń wobec depozytariusza. Ustęp ten wyrównuje prawa inwestorów UCITS będących spółkami i UCITS będących funduszami kontraktowymi, dzięki czemu mogą oni bezpośrednio lub pośrednio (poprzez spółkę zarządzającą) występować z roszczeniami dotyczącymi odpowiedzialności depozytariuszy, w zależności od prawnego charakteru stosunku między depozytariuszem, spółką zarządzającą a posiadaczami jednostek.

2.6. Wynagrodzenie

Proponowane art. 14a i 14b stanowią odzwierciedlenie obecnej polityki w zakresie wynagrodzenia kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób podejmujących decyzje obciążone ryzykiem oraz osób pełniących funkcje kontrolne. Zasady te powinny być również stosowane do zarządzających funduszem UCITS bez względu na to, czy jest on zarządzany w formie spółki inwestycyjnej czy w formie spółki zarządzającej.

2.7. Dostęp do rejestrów połączeń telefonicznych i danych

Istniejące rejestry połączeń telefonicznych i danych o ruchu stanowią ważny dowód pozwalający wykryć i udowodnić naruszenie przepisów dyrektywy w sprawie UCITS. Zmodyfikowano zatem art. 98, aby zapewnić właściwym organom możliwość żądania wydania istniejących rejestrów połączeń telefonicznych i danych o ruchu, znajdujących się w posiadaniu operatora telekomunikacyjnego lub UCITS, spółki zarządzającej, spółki inwestycyjnej lub depozytariusza, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że te rejestry dotyczące przedmiotu kontroli mogą mieć znaczenie dla udowodnienia naruszenia przepisów dyrektywy w sprawie UCITS. Należy również sprecyzować, że rejestry te nie obejmują jednak treści wiadomości, których dotyczą.

2.8. Sankcje i środki

Artykuły 99a–99e stanowią odbicie aktualnej polityki horyzontalnej w sektorze usług finansowych w zakresie sankcji i środków. Określają one wspólne podejście w przypadku

najważniejszych naruszeń dyrektywy w sprawie UCITS. W art. 99a określono wykaz głównych naruszeń. Ustanawia się w nim także wykaz sankcji i środków administracyjnych, do stosowania których powinny być uprawnione właściwe organy w przypadku głównych naruszeń.

3. WPLYW NA BUDŻET

Brak jest wpływu na budżet UE w tym sensie, że do wykonania tych zadań nie będzie konieczne dodatkowe finansowanie ani dodatkowe stanowiska. Zadania przewidziane dla Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych wchodzą w obecny zakres obowiązków tego urzędu, a tym samym przydzielone zasoby i personel przewidziany dla tego urzędu w zatwierdzonej ocenie skutków finansowych regulacji będą wystarczające dla zapewnienia wykonania tych zadań.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji depozytariusza, polityki wynagrodzeń i sankcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej⁷,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁸,

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁹ należy zmienić tak, aby wziąć pod uwagę wydarzenia na rynku oraz dotychczasowe doświadczenia uczestników rynku i organów nadzoru, w szczególności tak, aby uwzględnić rozbieżności między przepisami prawa krajowego dotyczącymi obowiązków i odpowiedzialności depozytariuszy, polityki wynagrodzeń i sankcji.
- (2) W celu zapobieżenia ewentualnemu niekorzystnemu wpływowi źle zaprojektowanych struktur wynagrodzeń na rozsądne zarządzanie ryzykiem i kontrolę podejmowania ryzyka przez osoby fizyczne, należy wyraźnie zobowiązać spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w papiery wartościowe (UCITS), aby w odniesieniu do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka zarządzanych UCITS, ustanowiły i stosowały politykę oraz praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne z rozsądnym i skutecznym

⁷ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁸ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁹ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

zarządzaniem ryzykiem. Te kategorie pracowników powinny obejmować przynajmniej członków kadry kierowniczej wyższego szczebla, osoby podejmujące decyzje obciążone ryzykiem, osoby pełniące funkcje kontrolne oraz wszelkich pracowników otrzymujących całkowite wynagrodzenie plasujące ich na tym samym szczeblu siatki płac, co kadra kierownicza wyższego szczebla i osoby podejmujące decyzje obciążone ryzykiem. Zasady te powinny także mieć zastosowanie do spółek inwestycyjnych UCITS, które nie wyznaczają spółki zarządzającej.

- (3) Zasady regulujące politykę wynagrodzeń powinny uwzględniać fakt, że spółki zarządzające UCITS mogą stosować tę politykę w różny sposób, zależnie od swojej wielkości i wielkości UCITS, którymi zarządzają, swojej wewnętrznej organizacji oraz charakteru, zakresu i złożoności swej działalności.
- (4) Zasady rozsądnej polityki wynagrodzeń określone w niniejszej dyrektywie powinny być zgodne z zasadami ustanowionymi z zaleceniu Komisji 2009/384/WE z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych¹⁰ i powinny te zasady uzupełniać.
- (5) W celu wspierania konwergencji nadzoru w odniesieniu do oceny polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010¹¹, powinien zapewnić istnienie wytycznych dotyczących rozsądnej polityki wynagrodzeń w sektorze zarządzania aktywami. W opracowaniu takich wytycznych powinien wspierać EUNGiPW Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010¹².
- (6) Przepisy dotyczące wynagrodzeń powinny pozostawać bez uszczerbku dla pełnego wykonywania praw podstawowych gwarantowanych przez Traktaty, ogólnych zasad krajowego prawa umów i prawa pracy, mających zastosowanie przepisów dotyczących praw i zaangażowania akcjonariuszy oraz ogólnych obowiązków organów administracyjnych i nadzorczych danej instytucji, a także, w stosownym przypadku, dla prawa partnerów społecznych do zawierania i egzekwowania układów zbiorowych zgodnie z przepisami i zwyczajami krajowymi.
- (7) Aby zapewnić niezbędny poziom harmonizacji odnośnych wymogów regulacyjnych w różnych państwach członkowskich, należy przyjąć dodatkowe przepisy definiujące zadania i obowiązki depozytariuszy, wskazujące podmioty prawne, które mogą zostać wyznaczone jako depozytariusze oraz wyjaśniające odpowiedzialność depozytariuszy w przypadkach utraty utrzymywanych aktywów UCITS lub w przypadku niewłaściwego wykonywania przez depozytariuszy obowiązków w zakresie dozoru. Takie niewłaściwe wykonywanie obowiązków może prowadzić do utraty aktywów, ale również do utraty wartości aktywów, jeżeli na przykład depozytariusz tolerował inwestycje niezgodne z regulaminem funduszu, narażając inwestora na nieoczekiwane lub spodziewane ryzyka. Dodatkowe przepisy powinny także wyjaśniać warunki, zgodnie z którymi funkcje depozytariusza mogą być przekazywane.

¹⁰ Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s. 22.

¹¹ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

¹² Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

- (8) Należy wyjaśnić, że UCITS powinno wyznaczyć jednego depozytariusza sprawującego ogólny nadzór nad aktywami UCITS. Wymóg funkcjonowania jednego depozytariusza powinien zagwarantować, że depozytariusz ten ma wgląd we wszystkie aktywa UCITS, a zarówno zarządzający funduszem, jak i inwestorzy dysponują jednym punktem kontaktowym w przypadku pojawienia się problemów w związku z przechowywaniem aktywów lub wykonywaniem funkcji dozorczych. Przechowywanie aktywów obejmuje utrzymywanie aktywów lub – w przypadku aktywów, których charakter uniemożliwia ich utrzymywanie – weryfikację prawa własności do tych aktywów, jak również prowadzenie ewidencji tychże aktywów.
- (9) Wykonując swoje zadania, depozytariusz powinien postępować uczciwie, sprawiedliwie, profesjonalnie, niezależnie oraz w interesie UCITS i inwestorów UCITS.
- (10) W celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia do wykonywania obowiązków depozytariuszy we wszystkich państwach członkowskich, bez względu na formę prawną UCITS, konieczne jest wprowadzenie jednolitego wykazu obowiązków dozorczych dotyczących zarówno UCITS mających formę spółki (spółki inwestycyjnej), jak i UCITS mających formę funduszu kontraktowego.
- (11) Depozytariusz powinien być odpowiedzialny za właściwe monitorowanie przepływu środków pieniężnych UCITS oraz, w szczególności, za zapewnienie prawidłowego księgowania środków inwestorów i środków gotówkowych należących do UCITS na rachunkach otwartych w imieniu UCITS lub w imieniu spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS bądź w imieniu depozytariusza działającego w imieniu UCITS. Należy zatem przyjąć szczegółowe przepisy w zakresie monitorowania środków pieniężnych w celu zapewnienia skutecznego i spójnego poziomu ochrony inwestorów. Zapewniając, aby środki pieniężne inwestorów były zapisywane na rachunkach gotówkowych, depozytariusz powinien wziąć pod uwagę zasady określone w art. 16 dyrektywy Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającej środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy¹³.
- (12) W celu zapobieżenia dokonywaniu nielegalnych przelewów pieniężnych należy ustanowić wymóg, aby niemożliwe było otwieranie rachunku gotówkowego powiązanego z transakcjami funduszy bez wiedzy depozytariusza.
- (13) Każdy instrument finansowy utrzymywany na rzecz UCITS powinien zostać oddzielony od aktywów własnych depozytariusza i powinien w dowolnym momencie być jasno określony jako należący do danego UCITS; wymóg ten powinien zapewnić dodatkowy poziom ochrony inwestorów w razie upadłości depozytariusza.
- (14) Poza istniejącym obowiązkiem przechowywania aktywów należących do UCITS należy odróżnić aktywa, które mogą być utrzymywane, od aktywów, które nie mogą być utrzymywane, w którym to przypadku zastosowanie ma wymóg prowadzenia rejestru i weryfikowania tytułu własności. Należy jasno odróżnić grupę aktywów,

¹³ Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26.

które mogą być utrzymywane, ponieważ obowiązek zwrotu utraconych aktywów powinien dotyczyć wyłącznie tej konkretnej kategorii aktywów finansowych.

- (15) Konieczne jest zdefiniowanie warunków przekazywania osobie trzeciej obowiązków depozytariusza w zakresie przechowywania. Przekazywanie oraz dalsze przekazywanie obowiązków powinno być obiektywnie uzasadnione i powinno podlegać ścisłym wymogom dotyczącym odpowiedniości osoby trzeciej, której powierza się przekazywaną funkcję, a także dotyczącym wykazywania się odpowiednimi umiejętnościami, pieczołowitością i starannością, które to wymogi powinien stosować depozytariusz przy wyborze, wyznaczaniu i ocenie tej osoby trzeciej. W celu osiągnięcia jednolitych warunków rynkowych oraz równie wysokiego stopnia ochrony inwestorów, warunki te powinny zostać dostosowane do tych, które mają zastosowanie na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010¹⁴. Należy przyjąć przepisy zapewniające dysponowanie przez osoby trzecie niezbędnymi środkami do wykonywania swoich obowiązków oraz wyodrębnianie przez nie aktywów UCITS.
- (16) Powierzenie utrzymywania aktywów operatorowi systemu rozrachunku papierów wartościowych przewidzianemu w dyrektywie 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych¹⁵ bądź też powierzanie świadczenia podobnych usług systemom rozrachunku papierów wartościowych z państw trzecich nie powinno być uznawane za przekazywanie funkcji utrzymywania aktywów.
- (17) Osoba trzecia, której przekazuje się przechowywanie aktywów, powinna mieć możliwość prowadzenia rachunku zbiorczego jako wspólnego wyodrębnionego rachunku dla wielu UCITS.
- (18) W przypadku, gdy utrzymywanie zostaje przekazane osobie trzeciej, należy także zapewnić, aby osoba trzecia podlegała szczegółowym regulacjom ostrożnościowym i nadzorowi ostrożnościowemu. Ponadto, w celu upewnienia się, że instrumenty finansowe znajdują się w posiadaniu osoby trzeciej, której przekazano zadania związane z utrzymywaniem, należy przeprowadzać okresowe kontrole zewnętrzne.
- (19) W celu zapewnienia niezmiennie wysokiego poziomu ochrony inwestorów należy przyjąć przepisy w zakresie zasad postępowania oraz zarządzania konfliktami interesów, które to przepisy powinny mieć zastosowanie we wszystkich sytuacjach, w tym także w przypadku przekazywania obowiązków w zakresie przechowywania. Przepisy te powinny w szczególności zapewniać wyraźne oddzielenie zadań i funkcji depozytariusza, UCITS i spółki zarządzającej.
- (20) W celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony inwestorów oraz zagwarantowania odpowiedniego poziomu regulacji ostrożnościowych i stałej kontroli, konieczne jest określenie wyczerpującego wykazu podmiotów uprawnionych do pełnienia roli depozytariusza tak, aby pełnienie roli depozytariuszy UCITS było dozwolone wyłącznie dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. W celu umożliwienia

¹⁴ Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1.

¹⁵ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.

innym podmiotom, które mogły być uprzednio uprawnione do pełnienia roli depozytariusza na rzecz funduszy UCITS, przekształcenia się w podmioty uprawnione, należy przyjąć przepisy przejściowe w stosunku do tych podmiotów.

- (21) Należy określić i sprecyzować odpowiedzialność depozytariusza UCITS w przypadku utraty utrzymywanego instrumentu finansowego. W przypadku utraty utrzymywanego instrumentu finansowego depozytariusz powinien być odpowiedzialny za zwrot instrumentu finansowego identycznego rodzaju lub o odpowiadającej kwocie do UCITS. Nie należy przewidywać dalszego uwolnienia się od odpowiedzialności w przypadku utraty aktywów z wyjątkiem sytuacji, gdy depozytariusz jest w stanie udowodnić, że utrata nastąpiła w wyniku „wydarzenia zewnętrznego pozostającego poza jego uzasadnioną kontrolą, którego skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich uzasadnionych kroków podjętych w celu zapobieżenia im”. W tym kontekście, w celu uwolnienia się od odpowiedzialności depozytariusz nie powinien mieć możliwości powoływania się na sytuacje wewnętrzne, takie jak nadużycie popełnione przez pracownika.
- (22) W przypadku, gdy depozytariusz przekazuje zadania związane z utrzymywaniem, a instrumenty finansowe utrzymywane przez osobę trzecią zostają utracone, odpowiedzialność powinien ponosić depozytariusz. Należy także określić, że w przypadku utraty utrzymywanego instrumentu depozytariusz ma obowiązek zwrócenia instrumentu finansowego identycznego rodzaju lub o odpowiadającej kwocie, nawet jeżeli utrata nastąpiła po stronie subpowiernika. Depozytariusz może uwolnić się od tej odpowiedzialności jedynie wtedy, gdy jest w stanie udowodnić, że utrata nastąpiła wskutek wydarzenia zewnętrznego pozostającego poza jego uzasadnioną kontrolą, którego skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich uzasadnionych kroków podjętych w celu zapobieżenia im. W tym kontekście, w celu uwolnienia się od odpowiedzialności depozytariusz nie powinien na przykład mieć możliwości powoływania się na sytuacje wewnętrzne, takie jak nadużycie popełnione przez pracownika. Nie powinno być możliwe uwolnienie się od odpowiedzialności, publicznoprawnej bądź umownej, w przypadku utraty aktywów przez depozytariusza lub jego subpowiernika.
- (23) Każdy inwestor funduszu UCITS powinien mieć możliwość bezpośredniego lub pośredniego – za pośrednictwem spółki zarządzającej – występowania z roszczeniami dotyczącymi odpowiedzialności swojego depozytariusza. Dochodzenie roszczeń wobec depozytariusza nie powinno zależeć od prawnego charakteru funduszu UCITS (forma spółki lub forma funduszu kontraktowego) ani od prawnego charakteru stosunku między depozytariuszem, spółką zarządzającą a posiadaczami jednostek.
- (24) W dniu 12 lipca 2010 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący zmian w dyrektywie 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów¹⁶. Niezwykle ważne jest, aby wniosek z dnia 12 lipca 2010 r. został uzupełniony poprzez wyjaśnienie zobowiązań oraz zakresu odpowiedzialności depozytariusza i subpowierników UCITS w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony inwestorów UCITS w przypadkach, gdy depozytariusz nie może wywiązać się ze swoich obowiązków określonych w tej dyrektywie.

¹⁶

Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

- (25) Należy zapewnić, aby te same wymogi były stosowane do depozytariuszy bez względu na formę prawną UCITS. Spójność wymogów powinna wzmocnić pewność prawną, zwiększyć ochronę inwestorów i przyczynić się do stworzenia jednolitych warunków rynkowych. Komisja nie otrzymała żadnego powiadomienia o wykorzystaniu przez spółkę inwestycyjną odstępstwa od ogólnego obowiązku powierzania aktywów depozytariuszowi. Wymogi dyrektywy 2009/65/WE w odniesieniu do depozytariusza spółki inwestycyjnej należy zatem uznać za zbędne.
- (26) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w branży usług finansowych¹⁷, właściwe organy powinny posiadać uprawnienia do nakładania sankcji pieniężnych na tyle wysokich, aby były odstraszające i proporcjonalne tak, aby równoważyły one spodziewane korzyści płynące z zachowań naruszających istniejące wymogi.
- (27) W celu zapewnienia spójnego stosowania we wszystkich państwach członkowskich, przy ustalaniu rodzaju sankcji lub środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych państwa członkowskie powinny zapewniać uwzględnianie przez właściwe organy wszystkich istotnych okoliczności.
- (28) W celu wzmocnienia odstraszającego efektu sankcji w stosunku do ogółu społeczeństwa oraz informowania go o naruszeniach przepisów, które mogą niekorzystnie wpływać na ochronę inwestorów, sankcje powinny podlegać publikacji, z wyjątkiem pewnych ściśle określonych przypadków. W celu zagwarantowania zgodności z zasadą proporcjonalności w przypadku, gdy publikacja wspomnianych informacji wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom, sankcje powinny podlegać publikacji w sposób anonimowy.
- (29) W celu wykrycia ewentualnych naruszeń właściwe organy powinny otrzymać niezbędne uprawnienia dochodzeniowe i ustanawiać skuteczne mechanizmy motywujące do zgłaszania potencjalnych lub rzeczywistych naruszeń.
- (30) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać przepisów prawa państw członkowskich w zakresie przestępstw i sankcji.
- (31) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej zapisanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (32) W celu zapewnienia osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W szczególności, Komisja powinna być uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu określenia: szczegółowych postanowień, które powinna zawierać standardowa umowa między depozytariuszem a spółką zarządzającą lub spółką inwestycyjną; warunków wykonywania funkcji depozytariusza, w tym rodzaju instrumentów finansowych, które należy włączyć do zakresu obowiązków depozytariusza w zakresie utrzymywania; warunków wykonywania przez depozytariusza swoich obowiązków w zakresie utrzymywania instrumentów finansowych zarejestrowanych w centralnym depozycie oraz warunków przechowywania przez depozytariusza instrumentów finansowych wyemitowanych w

¹⁷

COM(2010) 716 wersja ostateczna.

formie imiennej i zarejestrowanych u emitenta lub rejestratora; obowiązków depozytariusza w zakresie dochowywania należytej staranności; obowiązku wyodrębniania aktywów; warunków i okoliczności, w których utrzymywane instrumenty finansowe powinny zostać uznane za utracone; co należy rozumieć przez wydarzenia zewnętrzne pozostającego poza uzasadnioną kontrolą, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszystkich uzasadnionych kroków podjętych w celu zapobieżenia im. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (33) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹⁸, państwa członkowskie zobowiązały się do przedstawienia, w uzasadnionych przypadkach, powiadomienia o środkach transpozycji wraz z co najmniej jednym dokumentem wyjaśniającym związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów prawnych służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje przekazanie tego rodzaju dokumentów za uzasadnione.
- (34) Cele działań, które mają zostać podjęte, aby zwiększyć zaufanie inwestorów do UCITS dzięki wzmocnieniu wymogów dotyczących obowiązków i odpowiedzialności depozytariuszy, polityki wynagrodzeń spółek zarządzających i spółek inwestycyjnych oraz dzięki wprowadzeniu wspólnych standardów dotyczących sankcji stosowanych w przypadku poważnych naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie działające niezależnie od siebie. Ponieważ jedynie działalnie na poziomie europejskim jest w stanie wyeliminować stwierdzone słabości, a zatem może zostać skuteczniej zrealizowane na poziomie Unii, Unia powinna przyjąć niezbędne środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (35) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/65/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2009/65/WE wprowadza się następujące zmiany:

- (1) dodaje się art. 14a i 14b w brzmieniu:

„Artykuł 14a

1. Państwa członkowskie wymagają, aby spółki zarządzające tworzyły i posiadały politykę i praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne z rozsądnym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem i je promują, a także nie zachęcają do podejmowania ryzyka niezgodnego z profilami ryzyka, regulaminami lub dokumentami założycielskimi zarządzanych przez nie UCITS.

¹⁸ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

2. Polityka wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie obejmują wynagrodzenia oraz nieokreślone z góry świadczenia emerytalne.

3. Polityka wynagrodzeń i praktyki w tym zakresie mają zastosowanie do tych kategorii pracowników, w tym kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób podejmujących ryzyko działalności, osób sprawujących kontrolę oraz wszelkich pracowników otrzymujących całkowite wynagrodzenie plasujące ich na tym samym szczeblu siatki płac, co kadra kierownicza wyższego szczebla i osoby podejmujące ryzyko działalności, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka spółek zarządzających lub zarządzanych przez nie UCITS.

4. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010(*) EUNGiPW wydaje wytyczne skierowane do właściwych organów zgodne z art. 14b. W wytycznych tych uwzględnia się zasady rozsądnej polityki wynagrodzeń określone w zaleceniu Komisji 2009/384/WE(**), wielkość spółek zarządzających i zarządzanych przez nie UCITS, ich organizację wewnętrzną oraz charakter, zakres i złożoność ich działalności. W procesie tworzenia wytycznych EUNGiPW współpracuje ściśle z Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego (EUNB), aby zapewnić spójność z wymogami opracowanymi dla innych sektorów usług finansowych, w szczególności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.

Artykuł 14b

1. Ustanawiając i stosując politykę wynagrodzeń, o której mowa w art. 14a, spółki zarządzające przestrzegają następujących zasad, w taki sposób i w takim zakresie, który odpowiada ich wielkości, wewnętrznej organizacji oraz charakterowi, zakresowi i złożoności ich działalności:

- (a) polityka wynagrodzeń jest zgodna z prawidłowym i skutecznym zarządzaniem ryzykiem oraz promuje je, a także nie zachęca do podejmowania ryzyka niezgodnego z profilami ryzyka, regulaminami lub dokumentami założycielskimi zarządzanych przez nie UCITS;
- (b) polityka wynagrodzeń jest zgodna ze strategią biznesową, celami, wartościami i interesami spółki zarządzającej i zarządzanego przez nią UCITS lub inwestorów takiego UCITS, a także obejmuje środki mające na celu uniknięcie konfliktu interesów;
- (c) organ zarządzający spółki zarządzającej w ramach swojej funkcji nadzorczej przyjmuje ogólne zasady polityki wynagrodzeń, dokonuje ich okresowych przeglądów, a także jest odpowiedzialny za realizację tej polityki;
- (d) stan realizacji polityki wynagrodzeń podlega co najmniej raz do roku scentralizowanemu i niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu pod kątem zgodności z zasadami i procedurami dotyczącymi wynagrodzeń, które zostały przyjęte przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej;
- (e) personel zaangażowany w funkcje kontrolne jest wynagradzany według tego, jak realizuje cele związane z jego funkcjami, niezależnie od osiągnięć w obszarach działalności, które kontroluje;

- (f) wynagrodzenie wyższych urzędników zajmujących stanowiska związane z funkcjami zarządzania ryzykiem oraz zapewnienia zgodności jest bezpośrednio nadzorowane przez komitet ds. wynagrodzeń;
- (g) jeśli wynagrodzenia zależą od osiągnięć, całkowity wymiar wynagrodzenia jest oparty na kombinacji oceny osiągnięć indywidualnych i osiągnięć danej jednostki gospodarczej lub UCITS oraz ogólnych wyników spółki zarządzającej; a podczas oceniania indywidualnych osiągnięć bierze się pod uwagę kryteria finansowe i pozafinansowe;
- (h) ocena osiągnięć jest rozpatrywana w wieloletnich ramach właściwych dla cyklu życia UCITS zarządzanego przez spółkę zarządzającą w celu zapewnienia, aby proces oceny był oparty na osiągnięciach w dłuższym okresie a rzeczywista wypłata składników wynagrodzenia zależących od osiągnięć była rozłożona w czasie, uwzględniając politykę umorzeń zarządzanego UCITS i jego ryzyko inwestycyjne;
- (i) gwarantowane zmienne wynagrodzenie jest wyjątkiem, jest stosowane jedynie w przypadku zatrudniania nowego personelu oraz jest ograniczone do pierwszego roku;
- (j) proporcja stałych i zmiennych składników łącznego wynagrodzenia jest odpowiednio wyważona, a stałe składniki stanowią na tyle dużą część łącznego wynagrodzenia, aby możliwe było prowadzenie całkowicie elastycznej polityki dotyczącej zmiennych składników wynagrodzenia, w tym niewypłacanie zmiennych składników wynagrodzenia;
- (k) płatności z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy odzwierciedlają wyniki osiągnięte w dłuższym okresie, a zasady dotyczące tych płatności są określone w taki sposób, aby zapobiegać wynagradzaniu złych wyników;
- (l) ocena wyników w celu obliczenia zmiennych składników wynagrodzenia lub grup zmiennych składników wynagrodzenia obejmuje kompleksowy mechanizm dostosowawczy służący uwzględnieniu wszystkich odnośnych rodzajów obecnego i przyszłego ryzyka;
- (m) w zależności od struktury prawnej UCITS oraz jego regulaminu lub dokumentów założycielskich, znaczna część, a w każdym razie co najmniej 50 % jakiegokolwiek zmiennego wynagrodzenia składa się z jednostek uczestnictwa danego UCITS lub odpowiadających im tytułów własności, lub instrumentów związanych z udziałami, lub odpowiadających im instrumentów niepieniężnych, chyba że zarządzanie UCITS stanowi poniżej 50 % całkowitego portfela zarządzanego przez spółkę zarządzającą, w którym to przypadku minimalny próg 50 % nie ma zastosowania.

Instrumenty, o których mowa w niniejszej literze, podlegają właściwej polityce wstrzymywania służącej dostosowaniu zachęt do interesów spółki zarządzającej i zarządzanych przez nią UCITS oraz inwestorów tych UCITS. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą

wprowadzać ograniczenia co do rodzajów i formy tych instrumentów lub zakazać niektórych z nich w stosownych przypadkach. Niniejsza litera ma zastosowanie zarówno do części odroczonego składnika wynagrodzenia zmiennego zgodnie z lit. n), jak i do części nieodroczonego wynagrodzenia zmiennego;

- (n) znaczna część, a w każdym razie przynajmniej 40 % zmiennych składników wynagrodzenia, jest rozłożona w czasie właściwym z uwagi na cykl życia i politykę umorzeń danego UCITS i jest właściwie dostosowana do charakteru ryzyka danego UCITS.

Okres, o którym mowa w niniejszej literze, wynosi co najmniej trzy do pięciu lat, chyba że cykl życia danego UCITS jest krótszy; wynagrodzenie płatne w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty przysługuje nie wcześniej niż to wynika z zasady proporcjonalności; w przypadku wyjątkowo wysokich zmiennych składników wynagrodzenia przynajmniej 60 % kwoty wypłacane jest w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty;

- (o) wynagrodzenie zmienne, w tym część wypłacana w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty, jest wypłacane lub nabywa się do niego uprawnienia tylko wówczas, jeśli jest to właściwe w sytuacji finansowej spółki zarządzającej jako całości i uzasadnione osiągnięciami jednostki gospodarczej, UCITS i danej osoby.

Całkowite wynagrodzenie zmienne jest generalnie znacznie obniżane, gdy wyniki finansowe spółki zarządzającej lub danego UCITS są niższe od oczekiwanych lub ujemne, z uwzględnieniem zarówno obecnych premii, jak i zmniejszenia wypłat kwot zarobionych wcześniej, między innymi poprzez obniżenie wynagrodzenia lub cofnięcie wcześniej wypłaconej premii;

- (p) polityka wypłacania świadczeń emerytalnych jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami spółki zarządzającej i zarządzanego przez nią UCITS.

Jeżeli pracownik opuszcza spółkę zarządzającą przed osiągnięciem wieku emerytalnego, spółka zarządzająca zatrzymuje nieokreślone z góry świadczenia emerytalne przez okres pięciu lat w postaci instrumentów określonych w lit. m). W odniesieniu do pracownika, który osiąga wiek emerytalny, nieokreślone z góry świadczenia emerytalne wypłaca się mu w formie instrumentów określonych w lit. m), a okres zatrzymania wynosi pięć lat;

- (q) od pracowników wymaga się, by zobowiązali się nie korzystać z osobistych strategii hedgingowych lub ubezpieczeń dotyczących wynagrodzenia i odpowiedzialności w celu podważania skutków uwzględniania ryzyka w mającym do nich zastosowanie systemie wynagradzania;
- (r) wynagrodzenie zmienne nie jest wypłacane przy pomocy kanałów bądź metod ułatwiających niewypełnienie wymogów niniejszej dyrektywy.

2. Zasady określone w ust. 1 mają zastosowanie do wszelkich typów wynagrodzeń wypłacanych przez spółki zarządzające oraz do każdego przekazania jednostek uczestnictwa lub udziałów UCITS, dokonanych na korzyść tych kategorii personelu, w tym kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób podejmujących ryzyko działalności, osób sprawujących kontrolę oraz wszelkich pracowników otrzymujących całkowite wynagrodzenie plasujące ich na tym samym szczeblu siatki płac, co kadra kierownicza wyższego szczebla i osoby podejmujące ryzyko działalności, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na ich profil ryzyka lub profile ryzyka zarządzanych przez nie UCITS.

3. Spółki zarządzające, które mają duże znaczenie ze względu na swoją wielkość lub wielkość zarządzanych przez nie UCITS, ich wewnętrzną organizację oraz charakter, zakres i złożoność ich działalności, ustanawiają komitet ds. wynagrodzeń. Komitet ds. wynagrodzeń ustanawiany jest w sposób, który umożliwia kompetentną i niezależną ocenę polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń, a także zachęt związanych z zarządzaniem ryzykiem.

Komitet ds. wynagrodzeń jest odpowiedzialny za przygotowywanie decyzji dotyczących wynagrodzeń, w tym mających wpływ na ryzyko i zarządzanie nim w danej spółce zarządzającej lub w danym UCITS i które są podejmowane przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej. Komitetowi ds. wynagrodzeń przewodniczy członek organu zarządzającego, który nie sprawuje żadnych funkcji wykonawczych w danej spółce zarządzającej. Członkowie komitetu ds. wynagrodzeń są członkami organu zarządzającego, którzy nie sprawują żadnych funkcji wykonawczych w danej spółce zarządzającej.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s. 22.”;

(2) artykuł 20 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) pisemną umowę z depozytariuszem, o której mowa w art. 22 ust. 2;”;

(3) artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Spółka inwestycyjna i, dla każdego funduszu wspólnego, którym zarządza, spółka zarządzająca zapewnia wyznaczenie jednego depozytariusza zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału.

2. Wyznaczenie depozytariusza przybiera formę pisemnej umowy.

Umowa taka obejmuje zasady regulujące przepływ informacji uznawanych za niezbędne do umożliwienia depozytariuszowi wykonywania funkcji w odniesieniu do UCITS, dla pełnienia których został wyznaczony, zgodnie z niniejszą dyrektywą i innymi stosownymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi

odnoszącymi się do depozytariuszy w macierzystym państwie członkowskim UCITS.

3. Depozytariusz:

- (a) zapewnia, aby sprzedaż, emisja, odkup, umorzenie i unieważnienie jednostek uczestnictwa UCITS były realizowane zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi i regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi;
- (b) zapewnia, aby wartość jednostek uczestnictwa UCITS była obliczana zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi i regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi;
- (c) realizuje instrukcje spółki zarządzającej lub spółki inwestycyjnej, chyba że stoją one w sprzeczności z obowiązującymi przepisami krajowymi lub regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi;
- (d) zapewnia, aby w transakcjach związanych z aktywami UCITS wszelkie płatności były przekazywane UCITS w zwyczajowo ustalonych terminach;
- (e) zapewnia, aby dochody UCITS były przeznaczane na cele zgodne z przepisami prawa krajowego oraz z regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi.

4. Depozytariusz zapewnia odpowiednie monitorowanie przepływów pieniężnych UCITS, a w szczególności zapewnia, aby wpłynęły wszystkie płatności dokonywane przez lub w imieniu inwestorów w ramach subskrypcji jednostek uczestnictwa UCITS oraz aby wszystkie środki pieniężne UCITS zostały zaksięgowane na rachunkach gotówkowych spełniających następujące warunki:

- (a) zostały otwarte w imieniu UCITS lub w imieniu spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS lub w imieniu depozytariusza działającego w imieniu UCITS;
- (b) zostały otwarte w podmiocie, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy Komisji 2006/73/WE(*), oraz
- (c) są prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w art. 16 dyrektywy 2006/73/WE.

W przypadku gdy rachunki gotówkowe zostały otwarte w imieniu depozytariusza działającego w imieniu UCITS, na takich rachunkach nie księguje się środków pieniężnych podmiotu, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), ani żadnych środków pieniężnych depozytariusza.

5. Aktywa UCITS są powierzane depozytariuszowi do przechowywania w następujący sposób:

- (a) instrumenty finansowe, które można utrzymywać:

- (i) depozytariusz utrzymuje wszystkie instrumenty finansowe, które można zarejestrować na rachunku instrumentów finansowych otwartym w księgach depozytariusza, oraz wszystkie instrumenty finansowe, które mogą zostać mu fizycznie dostarczone;
 - (ii) depozytariusz zapewnia, aby wszystkie te instrumenty finansowe, które można zarejestrować na rachunku instrumentów finansowych otwartym w księgach depozytariusza, zostały zarejestrowane w księgach depozytariusza na odrębnych rachunkach, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 16 dyrektywy 2006/73/WE, otwartych w imieniu UCITS lub spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS, tak aby stale można było je jednoznacznie zidentyfikować jako należące do UCITS zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami;
- (b) inne aktywa:
- (i) depozytariusz weryfikuje tytuł własności UCITS lub spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS w odniesieniu do tych aktywów, oceniając, czy UCITS lub spółka zarządzająca działająca w imieniu UCITS posiada prawo własności, na podstawie informacji lub dokumentów dostarczonych przez UCITS lub spółkę zarządzającą oraz na podstawie dowodów zewnętrznych, jeżeli są dostępne;
 - (ii) depozytariusz prowadzi rejestr tych aktywów, co do których ma pewność, że są własnością UCITS lub spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS, oraz na bieżąco aktualizuje ten rejestr.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby w razie niewypłacalności depozytariusza aktywa UCITS utrzymywane przez depozytariusza nie były dostępne do podziału ani do zbycia i podziału środków między wierzycieli depozytariusza.

7. Depozytariusz nie może przekazywać osobom trzecim swoich funkcji, o których mowa w ust. 3 i 4.

Depozytariusz może przekazywać osobom trzecim funkcje, o których mowa w ust. 5, tylko pod następującymi warunkami:

- (a) zadania nie są przekazane z zamiarem uchylecia się od wymogów niniejszej dyrektywy;
- (b) depozytariusz może wykazać występowanie obiektywnych przesłanek przekazania;
- (c) depozytariusz z należytą fachowością, starannością i dbałością wybrał i wyznaczył jakąkolwiek osobę trzecią, której chce przekazać część swoich zadań, oraz z należytą fachowością, starannością i dbałością dokonuje okresowych kontroli i stale nadzoruje każdą osobę trzecią, której przekazał część swoich zadań, i monitoruje ustalenia dotyczące przekazanych jej spraw.

Funkcje, o których mowa w ust. 5, mogą zostać przekazane przez depozytariusza wyłącznie osobie trzeciej, która przez cały okres wykonywania zadań jej przekazanych:

- (a) posiada struktury i wiedzę ekspercką, które są odpowiednie i proporcjonalne do charakteru i złożoności aktywów UCITS lub spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS, które zostały jej przekazane;
- (b) w odniesieniu do zadań w zakresie utrzymywania, o których mowa w ust. 5 lit. a) – podlega skutecznym regulacjom ostrożnościowym, w tym minimalnym wymogom kapitałowemu, i nadzorowi ostrożnościowemu w danej jurysdykcji;
- (c) w odniesieniu do zadań w zakresie utrzymywania, o których mowa w ust. 5 lit. a) – podlega okresowemu audytowi zewnętrznemu w celu zapewnienia, aby instrumenty finansowe znajdowały się w jej posiadaniu;
- (d) oddziela aktywa klientów depozytariusza od swoich własnych aktywów oraz od aktywów depozytariusza w taki sposób, aby w każdej chwili można było je jednoznacznie zidentyfikować jako należące do klientów danego depozytariusza;
- (e) w razie niewypłacalności osoby trzeciej aktywa UCITS utrzymywane przez osobę trzecią są niedostępne do podziału ani do zbycia i podziału środków między wierzycieli osoby trzeciej;
- (f) przestrzega ogólnych obowiązków i zakazów ustanowionych w ust. 5 i w art. 25.

Niezależnie od akapitu trzeciego lit. b), w przypadku gdy prawo państwa trzeciego wymaga, by pewne instrumenty finansowe były utrzymywane przez podmiot lokalny, a żaden z podmiotów lokalnych nie spełnia wymogów przekazania określonych w tej literze, depozytariusz może przekazać swoje funkcje takiemu podmiotowi lokalnemu jedynie w zakresie, w jakim wymaga tego prawo państwa trzeciego, i wyłącznie wówczas, gdy nie ma podmiotów lokalnych spełniających wymogi przekazania, i tylko w przypadku, gdy:

- (a) inwestorzy danego UCITS zostali należycie poinformowani przed dokonaniem inwestycji o tym, że takie przekazanie jest wymagane ze względu na ograniczenia prawne w państwie trzecim i o okolicznościach uzasadniających to przekazanie;
- (b) UCITS lub spółka zarządzająca w imieniu UCITS musi zobowiązać depozytariusza do przekazania podmiotowi lokalnemu utrzymywania takich instrumentów finansowych.

Osoba trzecia może z kolei dalej przekazywać te funkcje, pod warunkiem przestrzegania tych samych wymogów. W takim przypadku art. 24 ust. 2 stosuje się odpowiednio do tych stron.

Do celów akapitów od pierwszego do piątego, świadczenie usług określonych w dyrektywie 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(**) przez systemy rozrachunku papierów wartościowych wskazane do celów dyrektywy 98/26/WE lub świadczenie podobnych usług przez systemy rozrachunku papierów wartościowych z państw trzecich nie jest uznawane za przekazanie funkcji w zakresie utrzymywania.

(*) Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26.

(**) Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.”;

(4) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Depozytariusz jest:

- (a) instytucją kredytową, która otrzymała zezwolenie na mocy dyrektywy 2006/48/WE;
- (b) firmą inwestycyjną, która podlega wymogom adekwatności kapitałowej zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2006/49/WE, co obejmuje wymogi kapitałowe dotyczące ryzyka operacyjnego, i uzyskała zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE i która świadczy również usługi dodatkowe w postaci przechowywania instrumentów finansowych i administrowania nimi na rachunek klientów zgodnie z sekcją B pkt 1) załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE; takie firmy inwestycyjne w każdym przypadku posiadają fundusze własne co najmniej w kwocie odpowiadającej kapitałowi założycielskiemu, o którym mowa w art. 9 dyrektywy 2006/49/WE.

Spółki inwestycyjne lub spółki zarządzające działające w imieniu zarządzanych przez siebie UCITS, które przed [termin transpozycji określony w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy] wyznaczyły na depozytariusza instytucję niespełniającą wymogów określonych w niniejszym ustępie, wyznaczają depozytariusza spełniającego te wymogi przed [data: 1 rok po terminie określonym w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy].”;

(b) skreśla się ust. 3, 4, 5 i 6;

(5) artykuł 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Państwa członkowskie zapewniają, że depozytariusz jest odpowiedzialny wobec UCITS oraz wobec posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS za utratę przez depozytariusza lub przez osobę trzecią, której przekazano utrzymywanie instrumentów finansowych oddanych do utrzymywania zgodnie z art. 22 ust. 5 lit. a).

W przypadku utraty instrumentu finansowego oddanego do utrzymania państwa członkowskie zapewniają, że depozytariusz niezwłocznie zwraca UCITS lub spółce zarządzającej działającej w imieniu UCITS instrument finansowy identycznego

rodzaju lub o odpowiadającej kwocie. Depozytariusz nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli może wykazać, iż utrata nastąpiła w wyniku wydarzenia zewnętrznego poza uzasadnioną kontrolą, którego skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich uzasadnionych kroków podjętych w celu zapobieżenia im.

Państwa członkowskie zapewniają, że depozytariusz jest również odpowiedzialny wobec UCITS i wobec inwestorów UCITS za wszelkie inne straty poniesione przez nich w wyniku niedbałego wykonania lub zamierzonego niewykonania we właściwy sposób przez depozytariusza swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

2. Jakikolwiek przekazanie, o którym mowa w art. 22 ust. 7, nie ma wpływu na odpowiedzialność depozytariusza.

3. Odpowiedzialność depozytariusza, o której mowa w ust. 1, nie może zostać wyłączona ani ograniczona na mocy umowy.

4. Umowa naruszająca przepis ust. 3 jest nieważna.

5. Posiadacze jednostek uczestnictwa UCITS mogą egzekwować odpowiedzialność depozytariusza bezpośrednio lub za pośrednictwem spółki zarządzającej.”;

(6) artykuł 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wykonując swoje funkcje, spółka zarządzająca oraz depozytariusz postępują w sposób uczciwy, sprawiedliwy, profesjonalny i niezależny oraz działają w interesie UCITS i inwestorów UCITS.

Depozytariusz nie może prowadzić działań związanych z UCITS lub spółką zarządzającą w imieniu UCITS, które mogą wywołać konflikt interesów między UCITS, inwestorami UCITS, spółką zarządzającą i nim samym, o ile depozytariusz nie oddzieli pod względem funkcjonalnym i hierarchicznym sprawowania funkcji depozytariusza od wykonywania innych potencjalnie sprzecznych zadań, a ewentualne konflikty interesów nie są właściwie określone, zarządzane, monitorowane i ujawniane inwestorom UCITS.”;

(7) artykuł 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

1. Przepisy prawa lub regulamin funduszu wspólnego określają warunki zmiany spółki zarządzającej i depozytariusza oraz zasady zapewnienia ochrony interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa w razie takiej zmiany.

2. Przepisy prawa lub dokumenty założycielskie spółki inwestycyjnej określają warunki zmiany spółki zarządzającej i depozytariusza oraz zasady zapewnienia ochrony interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa w razie takiej zmiany.”;

(8) dodaje się art. 26a i 26b w brzmieniu:

„Artykuł 26a

Depozytariusz udostępnia swoim właściwym organom, właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej oraz właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS, na ich żądanie, wszelkie informacje, które otrzymał w trakcie pełnienia swoich obowiązków i które mogą być niezbędne właściwym organom do wykonywania obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 26b

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w drodze aktów delegowanych, zgodnie z art. 112 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 112a i 112b, środków określających:
 - (a) szczegółowe informacje, które muszą zostać włączone do pisemnej umowy, o której mowa w art. 22 ust. 2;
 - (b) warunki wykonywania funkcji depozytariusza zgodnie z art. 22 ust. 3, 4 i 5, w tym:
 - (i) rodzaj instrumentów finansowych, które są objęte obowiązkami depozytariusza w zakresie utrzymywania zgodnie z art. 22 ust. 5 lit. a);
 - (ii) warunki, na jakich depozytariusz może wykonywać swoje obowiązki w zakresie utrzymywania instrumentów finansowych zarejestrowanych w centralnym depozycie;
 - (iii) warunki, na jakich depozytariusz przechowuje instrumenty finansowe wyemitowane w formie imiennej i zarejestrowane u emitenta lub rejestratora, zgodnie z art. 22 ust. 5 lit. b);
 - (c) zobowiązania w zakresie należytej staranności zgodnie z art. 22 ust. 7 akapit drugi lit. c);
 - (d) obowiązek rozdziału zgodnie z art. 22 ust. 7 akapit trzeci lit. d);
 - (e) warunki, na jakich, i okoliczności, w których utrzymywane instrumenty finansowe uznane zostają za utracone do celów art. 24;
 - (f) co należy rozumieć przez wydarzenia zewnętrzne poza uzasadnioną kontrolą, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich uzasadnionych kroków podjętych w celu zapobieżenia im zgodnie z art. 24 ust. 1.”;
- (9) art. 30 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Artykuły 13, 14, 14a i 14b stosuje się odpowiednio wobec spółek inwestycyjnych, które nie wyznaczyły spółki zarządzającej posiadającej zezwolenie na działalność wydane na mocy niniejszej dyrektywy.”;

- (10) skreśla się rozdział V sekcję 3;
- (11) w art. 69 ust. 3 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:
- „Sprawozdanie roczne zawiera również:
- (a) całkowitą kwotę wynagrodzeń za dany rok obrotowy, w podziale na wynagrodzenie stałe i zmienne wypłacane przez spółkę zarządzającą i przez spółkę inwestycyjną swoim pracownikom, liczbę beneficjentów oraz, w odpowiednich przypadkach, wynagrodzenie dodatkowe wypłacone przez UCITS;
 - (b) zbiorczą kwotę wynagrodzeń w podziale na kadry kierownicze wyższego szczebla oraz pracowników spółki zarządzającej oraz, w odpowiednich przypadkach, spółki inwestycyjnej, których działalność ma istotny wpływ na profil ryzyka UCITS.”;

- (12) w art. 98 wprowadza się następujące zmiany:

- (a) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) żądania wydania istniejących rejestrów połączeń telefonicznych i danych o ruchu w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*), znajdujących się w posiadaniu UCITS, spółek zarządzających, spółek inwestycyjnych lub depozytariuszy, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że te rejestry dotyczące przedmiotu kontroli mogą mieć znaczenie dla udowodnienia naruszenia obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy przez UCITS, spółki zarządzające, spółki inwestycyjne lub depozytariuszy; rejestry te nie obejmują jednak treści wiadomości, których dotyczą.

(*) Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.”;

- (b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Jeżeli żądanie wydania rejestrów połączeń telefonicznych i rejestrów przesyłu danych, o których mowa w ust. 2 lit. d), wymaga uzyskania zezwolenia organu sądowego zgodnie z przepisami krajowego prawa, występuje się o wydanie tego zezwolenia. O wydanie tego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.”;

- (13) artykuł 99 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 99

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania przez swoje właściwe organy stosownych sankcji i środków administracyjnych w przypadku nieprzestrzegania przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy oraz zapewniają stosowanie tych środków. Te sankcje i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. Jeżeli zobowiązania dotyczą UCITS, spółek zarządzających, spółek inwestycyjnych lub depozytariuszy, w przypadku naruszenia przepisów państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania sankcji lub środków w stosunku do członków organu zarządzającego oraz w stosunku do wszelkich innych osób, które w świetle krajowego prawa ponoszą odpowiedzialność za dane naruszenie.

3. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji. Wykonując swoje uprawnienia, właściwe organy współpracują ze sobą ściśle w celu zapewnienia pożądanej skuteczności sankcji lub środków oraz koordynują swoje działania w przypadku postępowań obejmujących sprawy transgraniczne.”;

(14) dodaje się art. 99a, 99b, 99c, 99d i 99e w brzmieniu:

„Artykuł 99a

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie w następujących przypadkach:

- (a) prowadzenie działalności UCITS bez uzyskania zezwolenia, z naruszeniem art. 5;
- (b) prowadzenie działalności spółki zarządzającej bez uprzedniego uzyskania zezwolenia, z naruszeniem art. 6;
- (c) prowadzenie działalności spółki inwestycyjnej bez uprzedniego uzyskania zezwolenia, z naruszeniem art. 27;
- (d) nabycie, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji spółki zarządzającej lub dalsze zwiększenie takiego znacznego pakietu akcji spółki zarządzającej, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnie lub przekroczy 20 %, 30 % lub 50 % lub spółka zarządzająca stanie się jednostką zależną (operacja zwana dalej „planowanym nabyciem”), bez powiadomienia na piśmie organów właściwych dla spółki zarządzającej, w której nabywca zamierza nabyć lub zwiększyć znaczny pakiet akcji, z naruszeniem art. 11 ust. 1;
- (e) zbycie, bezpośrednio lub pośrednio, znacznego pakietu akcji spółki zarządzającej lub obniżenie posiadanego znacznego pakietu akcji, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału spadnie poniżej progu wynoszącego 20 %, 30 % lub 50 % lub spółka zarządzająca przestanie być jednostką zależną, bez powiadomienia na piśmie właściwych organów, z naruszeniem art. 11 ust. 1;
- (f) spółka zarządzająca uzyskała zezwolenie, składając niezgodne z prawdą oświadczenia lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób, z naruszeniem art. 7 ust. 5 lit. b);
- (g) spółka inwestycyjna uzyskała zezwolenie, składając niezgodne z prawdą oświadczenia lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób, z naruszeniem art. 29 ust. 4 lit. b);

- (h) spółka zarządzająca, z chwilą powzięcia wiedzy o transakcji nabycia lub zbycia pakietu akcji w swoim kapitale, w wyniku czego wielkość pakietu akcji przekroczy jeden z progów, o których mowa w art. 11 ust. 10 dyrektywy 2004/39/WE, lub spadnie poniżej jednego z tych progów, nie powiadomi właściwych organów o tych transakcjach nabycia lub zbycia, z naruszeniem art. 11 ust. 1;
- (i) spółka zarządzająca nie przekaze właściwemu organowi przynajmniej raz w roku nazwisk akcjonariuszy i udziałowców posiadających znaczne pakiety akcji oraz informacji na temat wielkości tych pakietów, z naruszeniem art. 11 ust. 1;
- (j) spółka zarządzająca nie przestrzega procedur i ustaleń ustanowionych zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 12 ust. 1 lit. a);
- (k) spółka zarządzająca nie przestrzega wymogów strukturalnych i organizacyjnych ustanowionych zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 12 ust. 1 lit. b);
- (l) spółka inwestycyjna nie przestrzega procedur i ustaleń ustanowionych zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 31;
- (m) spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna nie przestrzega wymogów dotyczących przekazywania swoich funkcji osobom trzecim, ustanowionych zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 13 i 30;
- (n) spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna nie przestrzega zasad postępowania ustanowionych zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 14 i 30;
- (o) depozytariusz nie wykonuje swoich zadań zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 22 ust. 3–7;
- (p) spółka inwestycyjna oraz, dla każdego zarządzanego przez nią funduszu wspólnego, spółka zarządzająca uporczywie nie przestrzega obowiązków dotyczących polityki inwestycyjnej UCITS określonych w przepisach prawa krajowego wdrażających przepisy rozdziału VII;
- (q) spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna nie stosuje procedur zarządzania ryzykiem i procedur prawidłowej i niezależnej wyceny pozagiełdowych instrumentów pochodnych, określonych w przepisach prawa krajowego wdrażających art. 51 ust. 1;
- (r) spółka inwestycyjna oraz, dla każdego zarządzanego przez nią funduszu wspólnego, spółka zarządzająca uporczywie nie przestrzega obowiązków dotyczących przekazywania informacji inwestorom, nałożonych zgodnie z przepisami prawa krajowego wdrażającymi art. 68–82;
- (s) spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna wprowadzająca do obrotu jednostki uczestnictwa UCITS, którym zarządza, w państwie członkowskim innym niż macierzyste państwo członkowskie UCITS nie

dopełniła wymogu dotyczącego powiadomienia określonego w art. 93 ust. 1.

2. We wszystkich przypadkach, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania sankcji i środków administracyjnych obejmujących co najmniej:

- (a) publiczne oświadczenie wskazujące osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia;
- (b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od ponownego podejmowania tego postępowania;
- (c) w przypadku spółki zarządzającej lub UCITS – cofnięcie zezwolenia udzielonego spółce zarządzającej lub UCITS;
- (d) nałożenie na członka organu zarządzającego spółki zarządzającej lub spółki inwestycyjnej bądź na dowolną inną osobę fizyczną, którego lub którą uznano za odpowiedzialne za naruszenie, czasowego zakazu sprawowania funkcji w tych spółkach;
- (e) w przypadku osoby prawnej – administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitego rocznego obrotu tej osoby prawnej w poprzednim roku obrotowym; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką zależną jednostki dominującej, całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu wynikająca ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej za poprzedni rok obrotowy;
- (f) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w państwach członkowskich, w których euro nie jest walutą urzędową, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
- (g) administracyjne sankcje finansowe w maksymalnej wysokości równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat.

Artykuł 99b

Państwa członkowskie zapewniają publikowanie przez właściwe organy bez zbędnej zwłoki informacji o sankcjach lub środkach nałożonych za naruszenie przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy, w tym informacji na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych za naruszenie, chyba że opublikowanie tych informacji stanowiłoby poważne zagrożenie dla stabilności rynków finansowych. W przypadku gdy publikacja wspomnianych informacji wyrządziłaby niewspółmierną szkodę zaangażowanym stronom, właściwe organy publikują informacje o nałożonym środku lub sankcji w sposób anonimowy.

Artykuł 99c

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju sankcji lub środków administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym:

- (a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;
- (b) stopnia odpowiedzialności odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej;
- (c) sytuacji finansowej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub rocznych dochodów odpowiedzialnej osoby fizycznej;
- (d) skali korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można je ustalić;
- (e) gotowości odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej do współpracy z właściwym organem;
- (f) uprzednich naruszeń popełnionych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

2. EUNGiPW wydaje wytyczne przeznaczone dla właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące rodzajów środków i sankcji administracyjnych oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych.

Artykuł 99d

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych mechanizmów sprzyjających zgłaszaniu właściwym organom naruszeń przepisów prawa krajowego wdrażających niniejszą dyrektywę.

2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:

- (a) szczególne procedury odbierania zgłoszeń o naruszeniach oraz działania następcze;
- (b) stosowną ochronę pracowników spółek inwestycyjnych i spółek zarządzających, którzy ujawniają naruszenia popełnione w danej spółce;
- (c) ochronę danych osobowych zarówno osoby dokonującej zgłoszenia naruszeń, jak i osoby, której zarzuca się popełnienie naruszenia, zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(*).

3. Państwa członkowskie wymagają, by instytucje posiadały odpowiednie procedury zgłaszania przez swoich pracowników naruszeń wewnątrz firmy za pośrednictwem specjalnego kanału.

Artykuł 99e

1. Państwa członkowskie przekazują EUNGiPW co roku zbiorczą informację o wszystkich środkach i sankcjach zastosowanych zgodnie z art. 99. EUNGiPW publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym.

2. Jeżeli właściwy organ ujawni publicznie środek lub sankcję, powiadamia o nim jednocześnie EUNGiPW. Jeżeli podany do wiadomości publicznej środek lub sankcja dotyczy spółki zarządzającej, EUNGiPW dodaje wzmiankę o opublikowanych środkach lub sankcjach w wykazie spółek zarządzających ustanowionym zgodnie z art. 6 ust. 1.

3. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących procedur i form przekazywania informacji, o których mowa w niniejszym artykule.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

EUNGiPW przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [wstawić datę].

(*) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.”;

(15) dodaje się art. 104a w brzmieniu:

„Artykuł 104a

1. Państwo członkowskie stosuje dyrektywę 95/46/WE w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w państwie członkowskim zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Do przetwarzania danych osobowych przez EUNGiPW zgodnie z niniejszą dyrektywą stosuje się rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady(*).

(*) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

(16) artykuł 112 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12, 14, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 i 111, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 4 stycznia 2011 r. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 50a, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 21 lipca 2011 r. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 26b, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia [...]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż sześć miesięcy przed końcem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie

przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada odwoła je zgodnie z art. 112a.”;

(17) artykuł 112a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 i 111, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.”;

(18) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [...] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Stosują one przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, o których mowa w ust. 1, od dnia [...] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I tabela A punkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje dotyczące depozytariusza:

2.1. Tożsamość depozytariusza UCITS wraz z opisem jego obowiązków;

2.2. Opis przekazanych przez depozytariusza funkcji związanych z przechowywaniem, wskazanie podmiotu, któremu przekazano funkcje, oraz ewentualnych konfliktów interesów mogących powstać w wyniku przekazania funkcji.”.